

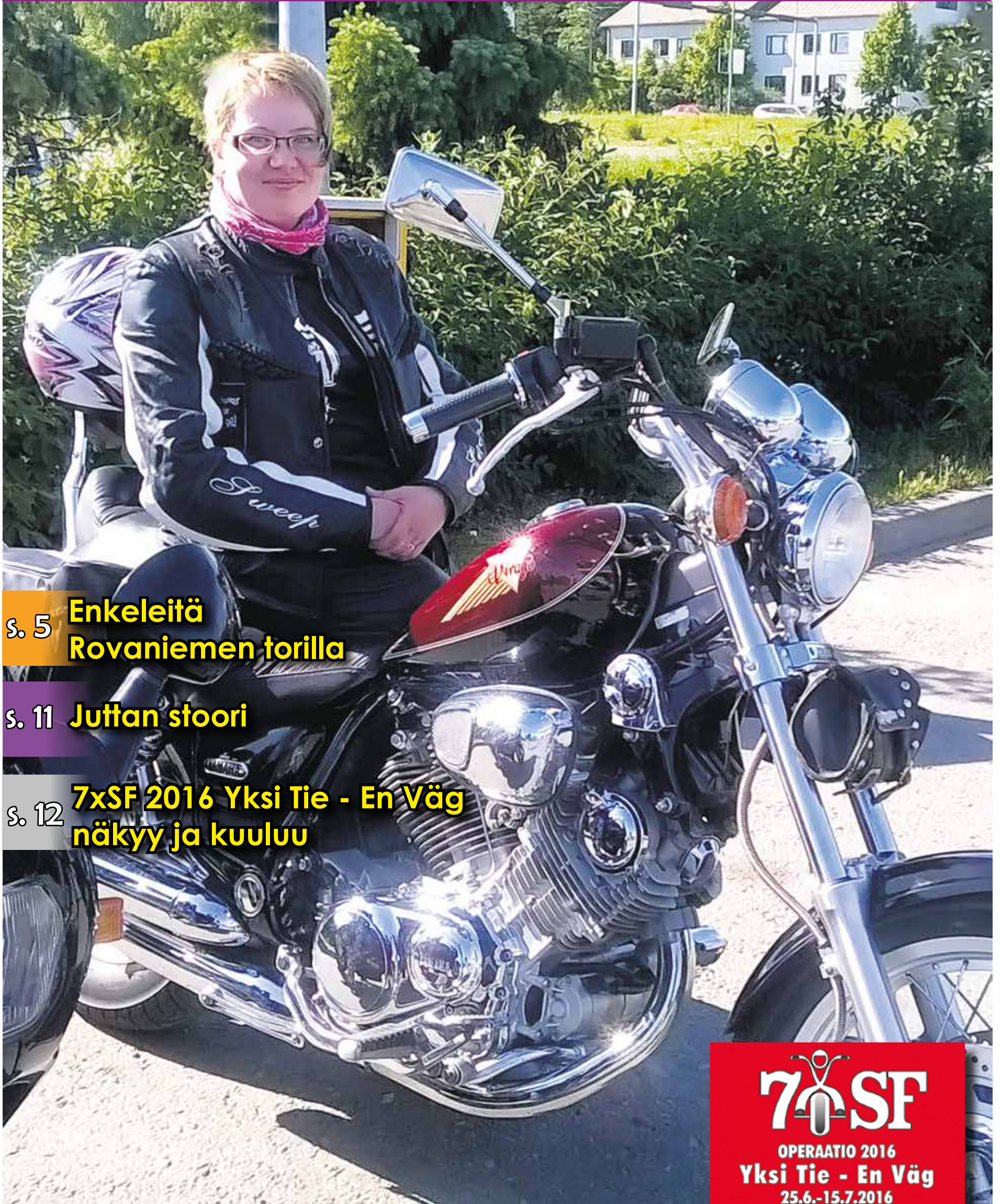

TÄSSÄ ON TIE

GOSPEL RIDERS MOOTTORIPYÖRÄKERHO RY

ISSN 1237-4091

TIEDOTUSLEHTI 1/2016

s. 5 **Enkeleitä
Rovaniemen torilla**

s. 11 **Juttan stoori**

s. 12 **7xSF 2016 Yksi Tie - En Väg
näkyä ja kuuluu**

7xSF

OPERAATIO 2016
Yksi Tie - En Väg
25.6.-15.7.2016

WWW.GOSPELRIDERS.FI

WWW.GOSPELRIDERS.FI

PÄÄKIRJOITUS

PT Juntumaa

Kuka on tämä mies?

Hänestä puhuttiin ja kirjoitettiin hämmästyttäviä yksityiskohtia satoja vuosia ennen hänen syntymäänsä.

Kun hän syntyi, maan hallitsija joutui raivon valtaa ja yritti surmata hänet.

Kun hän 12-vuotiaana keskusteli oppineiden kanssa, nämä hämmästelivät hänen viisauttaan.

Kun hän meni häihin, hän muutti veden viiniksi.

Kun hän opetti kansaa, he jaksoivat kuunnella häntä tuntikausia, jopa päiväkausia.

Kun hän kohtasi elämässään haaksirikoon joutuneen ihmisen, hän muutti tämän elämän muutamilla sanoilla.

Kun hän pysähtyi ihmisten vihaaman virkamiehen kohdalle ja meni tämän kotiin, virkamiehen elämä muuttui täysin.

Kun hän kohtasi sokean, hän paransi tämän.

Kun hän kohtasi joukon spitaalisia, hän paransi heidät kaikki.

Kun hän puhui sairaudelle, sairas parani.

Kun hän julisti sairaan terveeksi, tämä oli siitä hetkestä terve.

Kun hän tapasi ystävänsä anopin sairaana, hän paransi tämän.

Kun hän kohtasi raivohullun, hän vapautti tämän. Kun hän sanoi ihmisistä asioita, ne pitivät aina paikkansa.

Kun hän rukoili, paikalla olleetkin halusivat oppia rukoilemaan.

Kun myrsky uhkasi upottaa hänen ja hänen seurueensa veneen, hän käski tuulen tyyntyä, ja se tyyntyi.

Kun hän kohtasi surusaaton, hän pysäytti sen ja herätti kuolleen pojan.

Kun hän meni neljättä päivää sitten kuolleen miehen hautalualle, hän kutsui tämän ulos, ja hän käveli ulos haudastaan.

Kun hän keskusteli uskonnollisten johtajien kanssa, he joutuivat raivon valtaan ja langettivat hänelle tappotuomion.

Hän ennusti kuolemansa ja sanoi nousevansa kuolleista. Niin tapahtui. Ennen kuin hän kuoli, nousi ylös ja astui taivaaseen, hän sanoi tuomitsevansa koko maailman, jokaisen tekojensa mukaan.

Kun häntä oltiin teloitamassa, hän antoi anteeksi surmaajilleen.

Kun hän kuoli, keskellä päivää tuli pimeää, maan järjisi, kallioita halkesi ja temppelin paksu väliverho repesi kahtia.

Kolme päivää kuolemansa jälkeen hän nousi ylös haudasta, ja sadat ihmiset näkivät hänet.

Maa ilma laskee vuosia hänen syntymästään.

Hänen palvomistaan varten on rakennettu satoja tuhansia rakennuksia.

Hänen tarinansa kertomista varten kaikkialle maailmaan on käytetty

mittaamaton määrä rahaa ja nähty mittaamattomasti vaivaa.

Miljoonien ihmisten elämä on muuttunut hänen kohtaamisestaan.

Hän on antanut miljoonille toivottomille ihmisille toivoa.

Hän on vastannut miljoonin esirukouksiin.

Hän on tehnyt kaiken mitä lupasi.

Tai ei aivan kaikkea.

Kun hän nousi taivaaseen, hän sanoi palaa-

vansa takaisin maan päälle ja perustavansa tuhatvuotisen rauhanvaltakunnan.

Hän sanoi tuomitsevansa jokaisen tekojensa mukaan.

Hän sanoi tuhoavansa pahuuden maailmasta lopullisesti ja täydellisesti.

Häneen uskovat hän sanoi johdattavansa Isänsä valtakuntaan ikuisiksi ajoiksi.

Näitä hän ei ole tehnyt — vielä.

PT Juntumaa

PRESIDENTIN TERVEISET

Tapio Kyllönen

Vapaa kuin taivaan lintu!

Mistä motorismissa on oikein kyse? Miksi sinä et voi ajaa autolla niin kuin muut, vaan ajelet moottoripyörällä aina kun mahdollista? Sehän on kallistakin, vakuutuksetkin maksavat paljon? Tällaisia minulta kysellään aika usein. Arvata saattaa, etteivät kysyjät itse ole motoristeja. Kysymykset ovat sen verran yleisiä, että olen oikeasti joutunut pohtimaan niitä.

Vastaukseni liittyy usein muodossa tai toisessa sana vapaus. Mitä vapaus sitten on? Onko se sitä, että nopeusrajoitukset eivät koske moottoripyöräilijää? Vai sitä, että moottoripyöräilijä saa tehdä mitä vain, ja muut tekevät sitä, mitä osaavat?

Minusta vapautta on tuntea ja kokea ympäristö paremmin kuin autoilijat.

Vapaus on vapautta ympärillä olevista seinistä. Vapaus on kykyä tuntea kevään tuoksut liukuesaan eteenpäin mutkaisella maaseututiellä. Tai mahdollisuutta tunnistaa naisen käyttämä hajuvesi, kun ajaa tämän ohi kaupungissa. Vapautta on kevätuuli kasvoilla ja kehossa. Vapautta on mutkaan taittava moottoripyörä. Vapautta on moottorin kumea jylinä jalkojen välissä ja sen villi voima.

Toinen asia, mitä juuri minulta kysytään, kun liikun moottoripyörällä, on se, miksi sinulla on risti selässä? Oletko kristitty? Miksi olet kristitty? Vastaukseni liittyy aina sana vapaus. Olen tuplavapaa, vapaa motoristina, mutta ennen kaikkea vapaa kristittyinä.

Mitä kristityn vapaus

sitten on? Minulle se on sitä, että määränpää on selvä. Tiedän, minne on menossa. Motoristina minäkin olen taipuvainen ajattelemaan, että ajaesani tärkeintä ei ole määrää, vaan se, että on matkalla. Kristittyinä minulle on tärkeintä määränpäähen pääseminen. Toki matkakin on tärkeä ja mielenkiintoinen.

Mihin sinä olet matkalla? **Matkalla tapahtuu** yhtä ja toista. Aina se ei suju niin kuin olin suunnitellut tai niin kuin olisi hyvä. Samoin on tuon "mopon" kanssa. Joskus ajaa ruuviin ja rengas puhkeaa. Tai moottori piiputtaa. Matkaan tulee tauko ja edessä on korjaustöiden menpiteitä. Joskus saat huomaamatta vauhtinousta, ja seurauksena on rangaistus, joka on suoritettava. Tai, mikä

vielä ikävämpää, sivutieltä kolmion takaa voitulla auto, joka ei onnistu arvioimaan moottoripyörän nopeutta oikein, ja seurauksena on yhteentörmäys. Useimmiten motoristi on enemmän kärsivä osapuoli.

Elämän matkasta ei selviä ilman kolhuja eikä puhtain paperein. Kolhuja tulee, isompia ja pienempiä. Juuri näissä kolhuissa tarvitsemme sitä toista vapautta, kris-

tityn vapautta. Kristityn vapaus on sitä, että joku toinen on kärsinyt rangaistuksen, joka minulle kuuluu, kun mokaan. Tämä joku on Jeesus. Jumala itse näki, ettei kukaan selviä ilman apua. Jokainen mokaa matkan varrella, olipa yritys kuinka hyvä tahansa.

Jokainen matka tulee myös jossain vaiheessa päätökseen. Perille saavutaan, olipa matkan teko kuinka hauskaa

tahansa. Kun elämän matka on tehty ja olen lopullisessa maalissa, koittaa tilinteon hetki. Silloin on turvallista saada sanoa: "Kyllä, minä mokasin, mutta Jeesus vapauttaa minut. Minun tuomioni on jo kärsitty. Olen vapaa!"

Vapaus tarkoittaa aina myös vastuuta! Turvallisia kilometrejä.

Tapso "CityCowboy"
Kyllönen

Kuva: Janne Kosonen

MOOTTORIPYÖRILLÄ VENÄJÄN KARJALASSA

Moottoripyöräily Venäjällä on aina omanlaisensa kokemus. Jo etukäteen jännittää, ja rukouksia tarvitaan. Mukaan pääsemisenikään ei ollut päivänseivää. Jos olisin saanut vastauksen työpaikkahakemukseeni, se olisi ollut etusijalla. Kutsua ei tullut, mutta pettymyksen tunnetta leivitti ilo siitä, että pääsin reissuun.

Seurueemme jakautui kahteen ryhmään. Osa ylitti Venäjän rajan jo myöhään illalla, keskiviikkona 19.8., ja jatkoivat torstaina Sortavalan kirkolle järjestettyyn tapahtumaan. Me muut lähdimme Värttilän raja-asemalta torstai-aamuna. Minun saapumiseni oli täpärällä bensa-riittävyden vuoksi. Pyörä piiputti jo pari kertaa, mutta selvisin kuitenkin raja-asemalle tankkaamaan. Onneksi porukka suhtautui tilanteeseen rauhallisesti. Oli kiva tutustua uusiin gospelridereihin, **Penttiin, Veli-Mattiin ja Leonon.** Rajamuodollisuudet olivat jo loppusuoralla, kun tullin koira vainusi yhden matkaajamme tavaroi- roista jotakin. Hän joutui jäämään tulliin selvittämään asiaa. Sovimme, että me muut jatkamme matkaa Sortavalan kirkolle ja hän tulee perässä. Tullissa oli vierähtänyt lopulta neljä tuntia, ennen kuin tullivirkailija oli vakuuttunut siitä, että kyseessä oli aivan taval-

linen motoristi. Kipulääk- keet olisi vain pitänyt merkitä erikseen tullipa- pereihin. Sortavalan kirkolla oli paljon nuoria, joiden kanssa syntyi hyviä kes- kusteluja. Osa sai aje- lutustakin. Kun teimme lähtöä, Vesan pyörä al- koi vilkuttaa varoitusva- loa. Sitä selvitettäessä totesimme jälleen ker- ran, ettei kannata tehdä liian tiukkoja aikatauluja. Vierailimme kahdessa muussakin Karjalan kir- kossa. Olimme mukana tilaisuuksissa ja saimme

Moottoripyöräliike Petrozavodskissa.

hyvin syödäksemme. Tulkinamme toimi pie- tarilainen **Tanja Shadurova**, joka sai hyvän kyydin Vesan Harrikan kyydissä.

Mielenkiintoisia paikkoja ja kohtaamisia

Tiet Venäjällä ovat hyviä, lukuun ottamatta Värttilän ja Sortavalan väliä, jossa piti katsoa tark- kaan, ettei täräyttänyt

kuoppaan. Myös Petros- koin keskustan tiet ovat paikka paikoin kehossa kunnossa. **Tapsa** täräytti Bemarillaan kuoppaan niin, että oikea peili ir- tosi. Onneksi ei tullut isompaa vahinkoa. Tun- tui, että meillä oli suo- jeluskenkeitä mukana! Hankalaa on tosin liikkua moottoripyörällä ilman toista peiliä.

Hotellilla meitä kävi moikkaamassa muutama suomalainen motoristi. Petrozavodskissa ravin- tolassa totesimme, että ruplan kurssi on todella

alhainen. Yhdellä eu- rolla sai noin 70 ruplaa, ja söimme hyvin noin 300 ruplalla. Petrozavodskissa syntyi myös kontakti paikalliseen motoristi- kerhoon. Eräs motoristi oli bongannut ilmeisesti seurakunnan ilmoituk- sista, että me liikumme maisemissa. Seuraavana päivänä vie- railimme yhdessä Petros- koin kuuluisimmista näh- tävyyksistä, Kizhin saa-arella. Kantosiipialus kii- datti meidät sinne tun- nissa pitkin Äänisen aal-

Motoristinaisten tempaus.

toja. Tunnelma oli hieno ja ilma mitä mainioin, samoin matkaseura. Ym- päriillämme oli paljon pai- kallista väestöä ja pu- heensorinaa riitti. Kizhi on hieno paikka. Paikal- linen historiallinen puu- rakentamiskulttuuri on todella erikoista ja kes- tävää. Vanhimmat raken- nukset ovat 1700-luvulta. Erityisen hienoja ovat kirkkojen paanukatot. Illaksi saavuimme takai- sin hotellille, jossa **Jaak- kolan Jouni** ja **Heli** liit-

tyivät joukkoomme. Hei- dän, Tapsan ja Tanjan kanssa kävelimme pitkin Äänisen rantaa ja kuva- simme hienoja paikkoja. Kun päätimme suunnata askeleet kohti motoris- tien kokoontumispaik- kaa, kohtasimme moto- ristimiehen, joka kertoi tullessaan paikalle vain tavatakseni meidät. Siinä oli taas johdatuk- sen makua. Hänkin sai illan päätteeksi Motoris- tiraamatun.

Tiina Seitoja Karelia-kerhon tapahtumassa Petrozavodskissa.

Kaikki järjestyi

Seuraavana päivänä löysimme paikallisesta moottoripyöräliikkeestä väliaikaisen sivupeilin Tapsan pyörään. Myös yksi hieno naisten nah- kaliivi löysi sieltä omista- jansa. Motoristiraamat- tugin löysi uuden omis- tajan. Sitten ajoimme helteiselle aukiolle, jossa ajeli naismotoristeja hää- puvut päällä. Aukiolla oli musiikkia ja muuta ohjel- maa. Paikalliset uutistoi- mittajat kuvasivat meitä- kin, ja taas syntyi juttua paikallisten motoristien kanssa. Pari heistä lähti viemään meitä mainioon karjalaiseen ruokapaik- kaan Petrozavodskissa Kontupohjaan vievän tien varteen.

Kontupohjasta löytyi ho- telli vasta pienen etsis- kelyn jälkeen ison aukion perältä. Hotelli oli ilmei- sesti vaihtanut nimeä, eikä uusi kyltti ollut vielä paikallaan. Ympäristö oli levoton, joten veimme pyörät turvallisuuden vuoksi kirkon pihaan rau- taporttien taakse. Illalla kävimme tulkkimme Tan- jan kanssa kutsumassa aukion ihmisiä kirkolle seuraavana päivänä. Aamulla pidettiin Kon- tiupohjassa jumalanpal- velus, jossa Tapsa puhui kerhostamme ja sen tar- koituksesta.

Vatsat täynnä valmis- tauduimme kotimatalle helteisessä säässä. Ens- kapyörät lähtivät omaa reittiään ja me muut omaamme. Kaikki mu- kana olleet motoristiraat- matut tuli jaettua. Hotel- lin luona karttoja myyvä mies sai omansa, sa- moin Kizhin saaren mat- koja myyvä nuori kaveri, ja moni muu. Kiitollinen mieli jäi kaikesta sekä mukana olleille ystäville — varsinkin matkan jär- jestäjälle Tapio Kyllös- elle — että Herralle, joka tuntui johdattavan meitä aina oikeaan aikaan oi- keaan paikkaan.

Tiina Seitoja
Gospel Riders Itä-
Suomen aluevastaava
Parikkala

GOSPEL RIDERS
GOSPEL RIDERS MOOTTORIPYÖRÄKERHO RY

TOIMITUKSEN TIEDOT: EUROLLO OY
HIEKKAKATU 26, 67100 KOKKOLA,
EUROLLOY@GMAIL.COM

PÄÄTOIMITTAJA: PEETEE JUNTUMAA
KATAJATIE 4 B, 17200 VÄÄKSY
041 430 3000, PTJUNTUMAA@GMAIL.COM

TAITTO / MAINOSMYynti:
REIJO RUOTSALAINEN, 0400 562088
REIJO.RUOTSALAINEN@GMAIL.COM

PAINO: BOTNIA PRINT OY / KOKKOLA

Lähde mukaan. Kysy kerholta lähtijöistä.

EMC RALLY 2016
BEING LIGHT IN THE DARKNESS
John 1:5
TARRAGONA, SPAIN
4-7 AUGUST 2016

Olen vanha bikeri. Kun seuraavan kerran täytän vuosia, olen 77.

Nuorena koulupoikana rukoilin kotikaupungissani Lappeenrannassa elämäni tärkeimmän rukouksen:

–*Jeesus, Vapahtajani, jos sinä tahdot lähettää minut, olen valmis. Vie minut mihin tahdot, maksoi mitä maksoi. Kunhan sinä vain kuljet kanssani.*

Hän vastasi:

–*Seuraa minua!*

Hän vei minut kauas maailmalle. Kuudenkymmenenkuuden vuoden aikana olen tehnyt pitkän matkan. Olen lentänyt yli miljoona mailia. Suurilla matkustajajumboilla, vanhoilla nelimoottorisilla pommikoneilla, laskuvarjojääkärien hatarilla DC 3 -koneilla, helikoptereilla sekä pienillä nelipaikkaisilla hyttysillä, jotka tarvitsevat nousemiseen ja laskeutumiseen vain lyhyen ruohokentän.

Takana on yli viisittuhatta nousua ja laskua. Joka kerta olen tehnyt ristimerkin ja sanonut: –*Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni. Jeesuksen ristillä lausuma rukous on myös vanhan bikerin rukous. Myös Psalmi 23 on aina seurannut matkallani: Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.* Olen nähnyt vihreitä niittyjä ja pysähtynyt virvoittavien vetten ääreen. Jumalan varjelus on ollut totta jokaisella askeleella. Minulla on ollut elämäni varrella kolme moottoripyörää.

Puch 250

Vuonna 1962 olin tehnyt matkaa Taiwanin, Kaukoitään, ensimmäiselle lähetysmatkalle. Olin selvittänyt ensimmäisen vuoden kieli-koulusta, jossa päähäni oli pöntetty kiinan kielten alkeet ja tuhatkunta kielen 62000 kirjainmerkistä. Seisoin asemapaikkani Chaochoun kaupungin laitamalla Taiwanin saaren etelä-

Vanhan bikerin kolme pyörää

osassa, vanhan rapistuneen japanilaisen puutalon, tulevan kotini, pihalla.

Työtoverini talutti eteeni moottoripyörän. Se oli itävaltalainen 250-kuutiainen Puch, jossa oli pitkäkko satula ja pieni tavarateline. Pyörä oli iso, painava ja outo. En ollut koskaan elämässäni edes koskettanut moottoripyörää. Ei ollut ennakkoivan ajon kurssseja eikä muitakaan kurssseja. Ainoa opastus oli työtoverini ohje:

–*Varo sitten, sen kytkin on vähän ärhäkkä.*

Puchista tuli kaverini seuraaviksi neljäksi vuodeksi. Ensituntuma ei ollut lupaava. Pyörä lähti liikkeelle lujaa ja etupyörä pyrki ilmaan. Tie oli sorainen maalaistie, riisipellot vain vilisivät ohi. Väistelin kärryä vetävää vesipuhvelia. Sitteen tiellä oli ankkvoja, possuja ja torilta palavia maalaisnaisia. Puch ei ollut mikään maastopyörä, mutta asfaltteita ei ollut.

Kaksi vuotta myöhemmin Jumalan varjelus tuli todelliseksi. Ajelin kohti Lai-Yin vuoristokylää. Edessä olisi nousu lähes kahdentuhannen metrin korkeuteen. Matkustajan paikalla istui naislähetti, yksi Taiwanin työn veteraaneista. Sää tiedotus ei luvannut hyvää, vaikka lähtiessä tropiikin aurinko paahotoikin kuumasti. Vuoret näkyivät korkeina ja kirkkaina. Nousu alkoi, ja pian tie kapeni poluksi. Ylöspäin oli pyrittävä, kapealla polulla ei voinut kääntyä takaisinkaan. Edessä oli jyrkkä nousu, 45 astetta, ja sitten jyrkkä mutka. Oikealla oli kallioseinämä, vasemmalla 300 metrin pudotus. Rotkon pohjalla, vuoripurossa, oli juuri sillä kohdalla valkoisena kuohuva koski. Pelotti. Käsitin, että nyt ollaan todella Jumalan lupausten varassa. Yhä ylöspäin jatkui matka. Lopulta edessä oli Lai-Yin vuoristokylä. Taiwanin vuoristoheimoilla

77-vuotias motoristi Seikku Paunonen.

on ihmeellinen Jumalan lahja, he laulavat kuin enkelit. Vastassa oli toistakymmentä värikkäisiin vuoristolaisasuihin pukeutunutta kristittyä. Meitä oli odotettu. Kun sain kypärän päästäni, kuulin kuin enkelien laulamana laulun: On armo suuri, ihmeinen. Kristittyjen kaikkialla maailmassa laulama Amazing grace otti meidät vastaan. Vietimme juhlaa. Rukoilimme. Luimme raamattua. Ylistimme Jumalaa. Otimme vastaan Herran Pyhän Ehtoollisen. Tuntui kuin taivas olisi ollut keskelläme. Paluumatkan alkaessa ilta oli jo pimentynyt. Anonin moottorin jarrutella alamäessä. Ohitimme jälleen ahtaan kohdan, ja nyt rotko oli oikealla. Sää oli muuttunut. Ylhäällä loisti kirkas kuu, alhaalla kaikki oli pilvien peitossa. Salammat vain välähtelivät siellä, minne olimme matkalla. Tasangolla tie oli tulvaveden peitossa. Lopulta edessä oli kotipiha. Siinä panin käteni ristiin ja totesin: –*Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.* Lupaus oli totta.

Honda 350

Toinen moottoripyöräni oli Honda, 350-kuutiainen. Maantiepyörä sekin, mutta suurempi kuin Puch. Matka oli jatkunut ja nyt asuimme Hongkongissa, elämää kuhisevassa suurkaupungissa, jossa oli kuusi miljoonaa asukasta eli enemmän kuin koko Suomessa.

Nyt työtoverinani oli **James Chan**, uskoontullut entinen heroiininarcomaani, kovanyrkkinen katutappeli, rikollisen triadin jäsen, kuusi kertaa vankilassa istunut nuori mies. Hänen kanssaan tein matkaa suurkaupungin joskus kolmessa kerroksessa kulkevan liikenteen seassa. Ajoimme ruuhkassa siviilien autojonojen välissä, kaksikerroksisten bussien möyrytessä ohi oikealta ja vasemmalta. Kaiken lisäksi piti ajaa "väärällä puolella".

Julistimme sanomaa Jeesuksesta nuorille narkomaaneille. Etsimme heitä Hongkongin tiheään asutuista pakolaiskortteleista ja vuorenrinteitten hökkelislummeista. Usein vierailimme Muu-

rikaupungissa, slummissa, johon Hongkongin poliisikaan ei uskaltanut mennä. Alue oli valtiosopimusten ulkopuolelle jäänyt kummajainen, jossa järjestystä piti kiinalainen mafia, laittomat triadit. James oli suojeleksenkelini, hänet tunnettiin Muurikaupungissa. En pelännyt. Tiesin, että James olisi antanut henkensä minua puolustessaan. Jumalan varjelus tulee usein ihmeellisessä muodossa.

Neljä vuotta bikerin elämää jäi taakse näissä kuvioissa, mutta matka jatkui. Työtehtävät laajenivat käsittämään koko maailman. Työtovereitani löytyi viideltä mantereelta, 21 eri maasta. Moottoripyörät jäivät toistaiseksi, mutta Jumalan varjelus seurasi elämääme.

Honda 750

Nyt vanhana minulla on kolmas moottoripyöräni, 750-kuutiainen Honda Shadow. Sillä on oma tarinansa. Olen käynyt läpi elämäni vaikeimman ajan. Liisa, uskollinen kumppanini, jonka kanssa olen ollut naimisissa 54 vuotta, sairastui vakavasti kaksitoista vuotta sitten. Alzheimerin tauti on parantumaton. Se vie ihmiseltä muistin ja rampauttaa lopulta ruumiin. Olin yli kymmenen vuotta Liisan omaishoitaja, mutta sitten voimat loppuivat. Oli nöyryyttävää tunnustaa, ettei enää selviä. Ajattelin jo hyvin mustia ajatuksia, en halunnut enää elää. Sitten kuulin rukouksessa selvän äänen, joka sanoi:

–*Seikku, etsi jotakin, joka kääntää katseesi pois pimetydestäsi!* Heti sen jälkeen mieleeni muistivat vanhat "ystäväni", Puch 250 ja Honda 350. Puhuiko suuri Uskollinen minulle? Joka tapauksessa kahden viikon kulluttua pihallani seisoi Honda Shadow.

Nyt on mennyt kolme kesää uudelleen bikerina. Olen Gospel Rider, ajan nahkaliivissä, jonka selässä on risti ja kruunu. Ajan väreissä, jotka kertovat kärsimyksistä ja ylösnousemisen

riemusta. Kiitän Jumalaa siitä.

Jumala on antanut jatkoajan vanhalle miehelle. Kesän alkupuolella tein matkan Lappiin. Ajoin itärajaa pitkin pohjoiseen. Lappeenrannassa tapasin sukulaisia ja kävin saunassa. Joensuussa vanha työtoverini Hongkongista tarjosi yösijan. Kuhmossa, Lentien kirkolla, tapasin vanhan ystäväni, papin, joka auttoi minua elämän vaiheessa. Kuusamossa kohtasin porot, joiden olin kuullut olevan harvinaisen hölmöjä liikenteessä. Kemijärvellä vietin pari päivää lankomieheni, kuvanveistäjän, luona. Sitten iski koti-ikävä.

Pysähdyin Rovaniemellä lähetysjuhlien aamurukoukseen ja kuuntelin kahden jalon työtoverini todistukset Thaimaasta. Sitten jatkoin. Ohitin Kemmin ja Oulun. Sää vaihteli. Satoi rankasti, välillä rapisi raekuuro kypärään. Jyväskylä jäi taakse. Aikaa oli vielä, ajoin siis kohti Lahtea. Siellä sattui ensimmäinen vaaratilanne. Kaksi metsäkaurista hyppäsi tielle, ensin vasemmalta tien yli ja sitten oikealta suoraan eteen. Tein panniikkijarrutuksen. Pyörä pysähtyi puoli metriä kauriista, mutta pysyi pystyssä. Istuin hetken välittämättä taakseni pysähtyneestä liikenteestä. Ainoa ajatukseni oli:

–*Kiitos Isä varjeluksestasi!*

Kotipihalla pyöräytän itseni Hondan satulasta. En tiedä, kenen kädet olivat kahvoissa. Päivälle kertyi matkaa 961 km. Päätän kysyä kerhomme presidentiltä, olenko nyt ainakin puoliksi "rauta-peffa".

Elämän matka on ollut pitkä. Istahdan ja avaen Raamatun. Taas Joku puhuu:

–*Edestä ja takaa sinä olet minut saartanut, olet laskenut kätesi päälleni* (Ps.139:5).

Jokin aika sitten bikeriveljeni **Hannu Häivölä** kysyi:

–*Seikku, tiedätkö, miksi tämä päivä on parempi kuin mitkään muut päivät? Mietin hetken ja vastasin:*

–*Siksi, että tänään taiwaan koti on päivän matkan lähempänä.*

Jumala on uskollinen. Hän vie perille saakka.

Vanha bikeri
Seikku Paunonen

Enkeleitä Rovaniemen torilla

Ryhmänjohtaja **Pentti Puputilla** oli Kemijärvellä ongelma. Siihen asti 7xSF -ryhmän matka oli mennyt hyvin myös musiikin osalta. Ulkoilmatilaisuuksien musiikkipuolen olivat hoitaneet Oulusta matkaan liittyneet Gospel Riders -kerhon luottomuusikot **Esa Anttila** ja **Minna Ollikainen**. Ryhmän vetäjä Pentti Puputti tiesi, että Esa ja Minna joutuvat palaamaan Rovaniemeltä kotiin. Uusi muusikko oli ollut tiedossa Rovaniemeltä eteenpäin aina Lohjalle asti, mutta yllättäen tuli ikävä tieto, että hän olikin estynyt tulemasta. Ryhmällä ei näin ollen ollut soittajia ja laulajia Rovaniemelle, Posiolla eikä Kuusamoon. Sitten Pentin puhelin alkoi piippailla tekstiviestejä:

– Heippa! Olen ehkä toivoton tapaus, mutta olen etsinyt nyt pari päivää eri sivuilta, että missä päin Rovaniemeä teidän Gospel Riders ryhmä 1:n porukka pysähtyy? Ja jos osaatte kertoa suuntaa antavaa aikaa monelta olette täällä, niin olisi tosi huippua! Tää oli eka puhelinnumero joka silmiin osu, mutta toivottavasti nyt tuli oikeaan paikkaan. Siunausta.
Pentti oli hieman ymmällään ja vastaili:
– Klo 14.00 Lordin aukio. Kukahan kyselee?
Viestittely jatkui:
– Oi anteeksi epäkohteliaisuuteni, nimi unohtui viestin lopusta! T: Venla.
– Ei mitään, onko Venlalla musiikkilahjoja?
– No kyllähän niitä jonkunlaisia löytyy näin 7 vuoden ajalta, kuinka niin?
– Kiitos Jumalan. Meillä ehken musikantit lähtee täältä huomenna pois.

Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me nyt syömme?' tai 'Mitä juomme?' tai 'Mitä puenne päällemme?' Tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne tietää kyllä, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi kaikki tämä. Älkää siis kantako huolta huomista, se huomisen päivä pitää huolen itsestään. Kullekin päivälle riittää oma vaivansa. (Matteus 6:31–34).

Laura Rapakko, Pentti Puputti ja Venla Karvinen.

– Jos pystyt palvelemaan musiikissa niin tule jo 12 Rovaniemen Helluntai srk:aan.

– Kyllä mä voin yrittää auttaa, mitään en osaa kyllä luvata!

– Katsotaan, mitä Herra tekee. Klo 11.30 tulemme Rovaniemen Helluntai-temppelille. Tapaamme siellä. Hyvää yötä. Jeesus kanssasi.

– Jees, minäpäns ilmaannun sinne silloin 12 maissa. Tarvitseeko mitään kitaraa tmv roudata mukana?

– Äänentoisto ja kitara on huoltoautossa. Virittellään sitä syönnin yhteydessä.

– Okey, huomiseen ja hyvä yötä.

Seuraavana aamuna kaksi nuorta neitoa,

Laura Rapakko ja **Venla Karvinen**, ilmestyivät mopoautolla Rovaniemen helluntaiseurakuntaan. Tunnin yhteisen harjoittelun jälkeen he siirtyivät 7xSF-ryhmän kanssa Lordinaukiolle. Venla lauloi ja Laura säesti kitaralla. Esiintyminen oli onnistunut ja tytöt kysyivätkin esiintymisen jälkeen, voisivatko he jatkaa ryhmän mukana Kuusamoon asti, mikäli vanhemmat suostuvat.

Kävi nimittäin ilmi, että Venla oli vasta 16-vuotias ja Laura 17. Vanhempien luottamus kaikenkarvaisiin motoristeihin oli vahva, ja lupa heltisi. Näin oli muusikko-ongelma ratkennut. Tytöt esiintyivät ansiokkaasti

niin Posiolla, Vasarajärven leirikeskuksessa kuin Kuusamon torillakin.

Sitten olikin vapaapäivä Rukan tunturikeskuksessa. Sunnuntaina ilta-päivällä Pentti ja Kirsti Puputti saattoivat tytöt Rovaniemelle lähtevään linja-autoon ja iloitsivat yhdessä tyttöjen kanssa Jumalan ihmeellisestä johdatuksesta.

Tarinan kirjjasivat Kuusamossa mukana olleet espoolaiset gospelriderit

Sonja Hellén-Nieminen ja Pertti Nieminen

Venlan ja Lauran viimeinen keikkapaikka oli Kuusamon iltatori.

**Kaitafilmiä, Kotivideoita,
Äänilevyjä ja C-kasettien siirtoa
DVD:lle / CD:lle / tiedostoksi**

**Soita heti!
0500 562 366**

Studio T. Ruotsalainen
Kulmakatu 5
67100 Kokkola
Puh: 0500 562 366

Överföring av Smalfilm och hemvideo
till DVD Ring genast 0500 562 366
www.megafoni.fi

7xSF

**OPERAATIO 2016
Yksi Tie - En Väg
25.6.-15.7.2016**

WWW.GOSPELRIDERS.FI

OPERAATIOSSA:

- Yli sata paikkakuntaa

- Satoja motoristeja

- Musiikkia

- Puheita

- Todistuksia uskosta

TERVETULOA MUKAAN!

Kaikki alkoi eräästä lopukesän illasta, kun joukko Gospel Riders -porukkaa ja vähän muitakin oli kerääntynyt Helsingin Metodistikirkolle suunnittelemaan seuraavan kesän 7xSF-ajoa. Tauolla, kahveja juotaessa, **Reijo Ruotsalainen** tuli kyselemään, kiinnostaisiko minua olla mukana tekemässä yhtä osaa GR:n seuraavan kesän mainosfilmistä. Kyseinen osa esittelee rata-ajoa harrastuksena, joten siihen ei tarvinnut allekirjoittanutta kauaa pyydellä. Asia sovittiin ja jäin odottamaan tarkemman ajankohdan sopimista.

Muutaman viikon päästä Reijo ottikin yhteyttä ja antoi yhteystiedot Avainmediaan, joka tuli tekemään kyseistä mainosfilmiä. Eikä aikaakaan, kun sopiva kuvauspäivä Ahveniston moottoriradalle oli sovittu. Vielä muutama soitto mahdollisille muille kiinnostuneille ja pikku info GR:n Facebook-sivuille, ja kaikki oli valmista.

Mutta mutta...

Kaikki ei aina mene kuitenkaan niin kuin Strömsössä, kuten ainakin näissä hengellisissä kuvioissa on moni huomannut. Niin kävi nytkin, että takapyörän laakeri petti lauantaina, kolme päivää ennen sovittua kuvausta ja välissä oli tietysti viikonloppu. Soitin RM Heinolle, ja kaikki järjestyi yllättävän hyvin viikonlopputöineen kaikkineen. Pyörä oli kuin olikin valmis kuvausta

Mainosfilmin tekoa ja Jumalan varjelusta

Öljyinen takarengas on aina vaarallinen.

edeltävänä iltana. Vähän siinä pyörää RM Heinon pihalta ottaessani ihmetelin kosteaa jälkeä takapyörän kohdalla, mutta innostukseltani otaksuinsen olevan vain pesuvesijäämiä — olihan takapyörä ollut todella rasvainen ja likainen hajomisen jäljiltä.

Kuvauspäivä koitti, ja matka Espoosta kohti Ahvenistoa alkoi vaimon istuessa takana. Matka meni hyvin, ja kuvausryhmä oli jo odottamassa radan kahviossa. Siellä joimme kahvit ja juttelimme vähän kuvauksesta. Sitten suuntasimme ratavarikolle. Paikalle oli tullut kourallinen muitakin GR-kerholaisia, joten saimme kasaan

näyttävää kuvaa. Filmiryhmän purkaessa kameroitaan ja tarvikkeitaan autosta lähdimme muiden kanssa lämmittämään vähän radalle. Lämmittelyssähän on tarkoitus saada tuntumaa, joten sekin ajettiin ihan kunnan vauhtia.

Ikävä yllätys

Sitten pysähdyimme varikolle ja odottamaan, kunnes filmiryhmä olisi valmis. Siinä vaiheessa tuli esille ikävä yllätys, joka oli lopettaa koko touhun saman tien. Takalaa-keri vuoti jälleen, ja takarengas koko toinen sivu

oli märkänä peräöljystä. Sillä pyörällä ei voinut ajaa enää metriäkään. Soitto RM Heinolle toi jälleen ratkaisun ongelmaan. — ja ilman kustannuksia. RM Heinolta tuli reilun tunnin päästä pakettiauton kyydissä toinen pyörä, ja omani lähti samalla kyydillä takaisin RM Heinolle. Pyörää odottaessa filmasimme haastatteluosuudet ja uuden pyörän tultua alkoi rataosuuksien filmaus. Kaikki saatiin lopulta purkkiin suunnitelmien mukaan aikataulun puitteissa. Kotimatkakkin sujui vaimon kanssa ihan hyvin, joten loppu hyvin kaikki hyvin. RM Heinon kanssa sovimme vielä loppuviikosta, että oma

kaalla Espoosta Hämeenlinnaan ja sen jälkeen olin ajanut vielä kohtalaisen nopeita kierroksia radalla. Miksi emme olleet kaatuneet matkalla ja miksi minä en ollut kaatunut öljyisellä renkaalla radalla, jossa renkaan pito joutuu koville? Uskovana en löydä muuta järkeenkäypää selitystä, kuin että Jumala varjeli jälleen kerran. Ahveniston radan tuntevat tietävät, että tur-

pyörä vaihtuu siihen lainattuun, joten sielläkin oltiin varmasti lopulta ihan tyytyväisiä.

Vaihtopyörä alla, kuvaus voi alkaa.

Totuus valkeni

Vasta seuraavana päivänä huomasin, että takalaukun alaosa oli aivan öljyn peitossa. Silloin alkoi koko tapahtuman todellisuus valjeta. Pyörä oli vuotanut peräöljyä jo RM Heinon pihalta asti. Kosteaa aluetakarengaan vieressä ei ollutkaan pesuvettä vaan peräöljyä. Olimme vaimon kanssa ajaneet vuotavalla perällä ja öljyisellä takaren-

va-alueet ovat pienet eli kaatuessaan päätyy helposti rengaskasaan tai aitaan. Takarengasta oli öljyn peitossa vasen puoli, mikä tarkoittaa sitä, että suurin rasitus renkaan sille sivulle tulee varikolta ylös menevässä mutkassa. Samassa mutkassa kuoli vuosia sitten erään suurehkon mp-kerhon puheenjohtaja. Minä sain jatkoaikaa — kiitos siitä Herralle!

Kari Häkkinen

HOTMOTOR.FI
TOURING BIKES

ISOT MOOTTORIPYÖRÄT
ETELÄ-POHJANMAALTA
www.hotmotor.fi

Puh. 050 327 3910 | janne.taka@netikka.fi
JT-LAITE OY YLISTARONTIE 17, 61400 YLISTARO

HOTMOTORshop
MOTORCYCLE EQUIPMENT
www.hotmotorshop.fi

VERKKOKAUPPA MISTÄ LÖYDÄT KAIKEN MITÄ TARVITSET!
Tarvike- ja varaosamyynti:
Puh. 045 858 6710 | hotmotor@netikka.fi

HIETALAHTI JA POJAT OY

TOIMITTAA BETONISTA

- TEOLLISUUSHALLIT
- MAATALOUSELEMENTIT
- VÄESTÖNSUOJAELEMENTIT
- BROILERHALLIT
- ASUINRAKENNUKSET

Hietalahdentie 46, 69510 HALSUA

H & P
FI

puh 06 860 5000 keskus
fax 06 860 5070
hp@halsua.fi
myynti@halsua.fi
www.hietalahtijapojat.fi

MOJ -Meeting
15. - 17.7. 2016

Pitopaikka on Tampereen kristillinen koulu. Ketarantie 4, 33680 Tampere.
Kaikki motoristit ovat tervetulleita mukavaan ja päihteettömään tapahtumaan!

YKSI TIE, MONTA KULKIJAA SAMASSA HENGESSÄ
Lisäinfoa: www.gospelriders.fi

Olin moottoripyöräilemässä vaimoni kanssa ja lähdin ohittamaan rekkaa. Silloin kuului valtava jarrutuksen kirsunta. Korviahuumaava meteli tunkeutui kypärän läpi ja säikäytti eteenpäin lentävän ja kaatuvan kuskin. Mieleeni jysähti ajatus: Nyt lähti henki!

Säpsähdin hereille syvästä unesta. Lentokoneen renkaiden vinkaisu asfalttiin ja moottorijarrutus herättivät minut. Oikaisin itseni ja huokaisin helpotuksesta: se olikin vain unta, kolaria ei tullutkaan. Lentokoneemme oli laskeutunut Bostoniin. Edessä oli kolmen viikon mielenkiintoinen moottoripyörämatka moniin Amerikan mantereeseen kuuluisiin kaupunkeihin. Alkumatkan tekisimme tosin vuokra-autolla, mutta Washington DC:stä saisimme alle uudenkarheen Harley-Davidsonin.

Matka Washington DC:hen

Boston on mielenkiintoinen ja kiva kaupunki, jossa haluaisin vieraila uudestaan. Yksi matkan kohokohdista oli neljä hienoa päivää New Yorkissa. Manhattan kaikessa loistossaan mielenkiintoisine ihmisineen jäi ehdottomasti mieleen loppuiksi. Nähtävä ja koettavaa oli yllin kyllin jokaiselle päivälle. Vierailu Hillsong-seurakunnassa oli todella mielenkiintoinen.

Matkaa oli kuitenkin jatkettava. Ajoimme Philadelphian kautta Washington DC:hen. Perille päästyämme majoitimme nopeasti ja lähdimme heti Streaming Eagle-liikkeeseen. Siellä saimme allemme 14 000 mailia ajatun Elektra Gliden vuosimallia 2013. Oli se vain hieno peli!

Vuoristossa

Yleensä, kun lähdetään Yhdysvaltoihin moottoripyöräilemään, mielessä on Route 66. Ei tällä kertaa. Meidän matkamme nimittäin suuntautui vuoristoille seuduille. Skyline Drive on kaunis tie, joka lähtee Front Royalista ja jatkuu todella

Reijo Ruotsalainen yhdessä vaimonsa Eiran kanssa matkalla Blue Ridge Parkwaylla. Uudehkon Harley-Davidsonin mittariin kertyi 11 päivän aikana 3500 kilometriä.

Hard Rock Café Manhattan Chopper.

kauniissa vuoristomaisemissa. Tapaamamme kanadalaiset kertoivat ajavansa tien joka vuosi ja pitävänsä sitä Amerikan mantereeseen kauneimpana reittinä. Tie on ihanteellinen moottoripyöräilyyn, asfaltti on tasainen eikä liikennettäkään juuri ole. Toukokuun aurinkokin lämmitti jo mukavasti. Se oli ajonautintoa!

Blue Ridge Parkway

Matka jatkui kohti Roanokea ja majoituspaikakamme Pigeon Forgea. Yöpymispaikkamme sijaitti todella mahtavalla paikalla jyrkän vuoren huipulla. Kaunis näköala aukeni yli koko kaupungin. Viivähdimme siinä pari yötä ja nautimme kaupungin erikoisesta ilmapiiristä — ja tulihan sieltä ostettua oikein kunnan Amerikan bootseja. Blue Ridge Parkway on tie, jonka haluan ajaa vielä kerran. Todellista puutarhatien nautintoa pitkästi yli tuhat kilometriä.

Amerikan musiikin kehossa

Matkan kohokohtiin kuului ilman muuta vierailu Nashvillessa Johnny Cash -museossa haastelemassa todellisen etelän muusiikkitarjontaa. Koko kaupunki soi. Ehkä kruununa koko matkalle oli vierailu Elvis Presleyn kotona Memphisissä. Siellä käsitin, millainen tähti Elvis todella oli, ja on edelleen. Pysähtymisen hänen haudallaan toi mieleen ajatuksen, että olimme millaisia tähtiä tahansa lähdemme joskus tästä ajasta. Meille on annattu ajat ja asumisen rajat, että etsisimme Jumalaa.

Savannah, unelias kaupunki

Seuraava kohteemme oli Savannah. Olimme sielläkin pari päivää. Savannah oli todella kaunis

NH Chopper Manhattan New Yorkissa.

kaupunki ja ihmiset ovat mukavia ja ystävällisiä. Savannahista lähtiessä saimme niskaamme matkan ensimmäiset sateet. Vettä tuli kun aisia ja salammat leiskuivat kirkkaina joka puolella. Onneksi olimme nähneet netistä, että sadetta ei kestäisi pitkään, ja se pitikin paikkansa. Pian saimme jälleen tehdä matkaa kuivaa baanaa pitkin.

Onnettomuus oli lähellä

Valtatiet Yhdysvalloissa ovat vähän eri luokkaa kuin täällä kotoisessa Suomessa. Ne ovat nopeita, neljää kaistaa mennään yhteen suuntaan. Autoja — isoja ja pieniä — on yhtenä vir-

tana. Nopeusrajoitukset ovat kuten Suomessa, mutta juuri kukaan ei tunnu välittävän niistä. Rekatkin painoivat ohi sataakahtakymppiä että heilahti.

Kun yksi rekka oli ohittamassa meitä suurella nopeudella ja oli juuri päässyt ohitsemme, kuului valtava pamahdus, ja silmille alkoi sataa renkaan riekaleita. Rekasta oli räjähtänyt rengas, mutta onneksi vastakkaiselta puolelta kuin missä me olimme. Siinä kohtaa saattoi hengenlähde olla lähellä — mekään emme ajaneet aivan hiljaa. Kiitollisuus Jumalaa kohtaan täytti mielen, hän varjeli meitä jälleen. Ainekset pahempaankin olivat olemassa.

Pyörän luovutus Orlandossa

Matkan päätepiste oli Orlando Floridassa. H-D:n mittariin oli kertynyt 3500 kilometriä lisää yhdentoista päivän moottoripyörämatkallamme. Palautimme pyörän hyvässä kunnossa Streamin Eagle -liikkeeseen. Liikkeen palvelu ja tuotteet ovat huippuluokkaa. Matka oli kaiken kaikkiaan miellyttävä. Myös kulkupeli oli mainio ja ympäristö mahtavaa. Heti tekisi mieli lähteä uudestaan. Vielä ennen kotiinlähtöä pääsimme vierailemaan Disney Worldissa. Se oli kuin piste iin päälle. Matkamme oli todella ikimuistoinen. Se oli Ameriikka!

Reijo Ruotsalainen

Panasonicin ilmalämpöpumput - testivoittajan laatua

9kW, 12kW, 16kW

Pälälämmönlähteeksi Panasonicin ilmasijärjestelmä

OSO-varaajat kestävät - 10 vuoden takuu

Tilaa ilmainen esittely kotiin!

TM
RAKENNUS
MAAILMA

TESTIVOITTAJA 12/13
Panasonic HE12PKE

Lämpöä jopa
-30°C
pakkasesta

Energiaa koko vuodeksi!

KYLMÄ- JA KUUMAHUOLTO
MATIKKA OY
KODINKONEHUOLTO

Myllyvainiontie 33, Lempäälä
vmatikka@kolumbus.fi, www.vmatikka.fi
Puh. 03 375 2484, 0400 628 870

LÄHIENERGIAA

22 VUODEN
KOKEMUKSELLA

ESPANJAN RANNIKON VUORTEN LUMOISSA

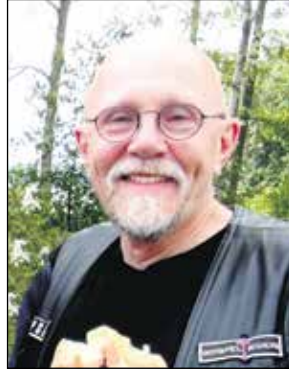
Vuoristojen koluamiesta moottoripyörällä on tullut suosikkiharrastukseni. Tällä kertaa minulla oli tilaisuus etsiä hyviä mutkateitä Etelä-Espanjan rannikon vuorilla. Oli myöhäissyksystä, ja kotona lämpötila oli painunut nollaan ja sen alapuolellekin. Andalusiassa, Välimeren rannikolla, mittari näytti päivisin yli 25 asteen lukemia. Tarkoitukseni oli ahmia paljon mutkateitä ja kilometrejä.

Reitti Fuengirola–Mijas on hyvä, vaikka liikenneympyröitä onkin tavan takaa. Jyrkästi ylös kiipeävällä tiellä on pitkästi ohituskaistaa, joten matelevista buseista ja tavara-autoista pääsee helposti ohi. Mijasista lähtee tie A-387 kohti Coinia ja Alhaurin el Grandea. Nimen kolme numeroa antavat ymmärtää, että kyseessä on melko iso tie, mutta A-387 on kapea, epätasainen ja täynnä neulasilmämutkia. Se kiipeää ylös vuoren reunaa, laskee välillä alas ja nousee taas ylös. Asfaltti on liukasta, minkä tunnistaa vaaleasta väristä. Kun potkaisee kapealla vuoristotiellä luistossa olevan pyörän pystyyn kelpo vauhdista, se hillitsee menohaluja vähäksi

aikaa. En tullut katsooneeksi mittaria, mutta lukema oli varmasti isompi kuin sallittu 30–40 kilometriä tunnissa. Nopeusrajoitus kertoo omaa kieltään tien kunnosta.

Alhaurin el Granden jälkeen ajan tietä MA-3302 ohi Villafranco de la Guadalhorcen tielle numero A-357. Sitä jatkan kohti Ardalesta, kunnes käänyn Cerralbasta kohti Pizzaraa ja ajan muutamien kilometrin pikkutietä, jolla ei ole edes numeroa. Pizzarasta jatkan tietä A-343, jolta käänyn tielle A-7077 kohti Aloraa ja jatkan tietä A-7078. Heti tien alussa on liikennemerkkin, joka ilmoittaa rajoitukseksi 20 kilometriä tunnissa! Ei se mitään, ajattelen, ja koitan edetä varovasti kuuttakymppiä. Juuri ja juuri pysyn satulassa. Mutkasta aukeava tie on karmeassa kunnossa. En ole edes Venäjällä ajanut näin huonoa tietä. Asfaltti on kuopilla, pinta epätasainen ja paikoitain on puolet tiestä sortunut rotkoon. Eikä tie ole muutenkaan liian leveä, lähinnä yhden kais-tan levyinen.

Järjetöntä rökkytystä kestää kolme neljä kilometriä, ehkä viisikin, kunnes tie vähän parane-nee. Edelleen se on paik-

Jyrkät kallionseinät toivat matkaan oman jännityksensä, samoin liukas asfaltti.

kailtu, liukas ja rökkyinen, menee ylös ja alas, neulansilmästä toiseen, yli tiilisten kaarisiltojen. En suosittele tätä pätkää vuoriteiden aloittelijoille, ja kokeneenkin konkarin on syytä olla varuillaan. Puiden neulasia on paikoin puolen tien leveydestä, paljasta on vain kapea rantu keskellä. Neulasmaton peittävä asfaltti on liukas! Ruuhkaa ei ole. Ainoat muut liikkujat, Ducati ja BMW, menevät ohi kuvaustauolla. Muita kuljijoita ei reilun 20 kilometrin matkalla näkynyt.

Vastaan tulee X-risteys. Ajamani tie jatkuu suoraan numerona A-7277 ja päätty tiehen A-357. Siltä kääntyy oikealle tie MA-451. Alueella on kolme suurempaa tekojärveä. Päätän ajaa Embalse del Conde de Guadalhorcen ympäri. Hyväkuntoisella tiellä MA-451 on sekä nopeita neulansilmäitä että laajempia kaarteita. Tätä on ilo kanttailla. Saavun tekojärven rantaan, joka avautuu tien oikealla puolella. Jatkan mutkitellen järven rantaa, kunnes käänyn oikealle, tielle MA-444. Tulen Conte de Guadalhorce kylään, josta poistun pitkin vanhaa, elokuussa 1921 valmistunutta patosiltaa. Kylän jälkeen, tien vasemmalla puolella, on

Restaurante El Kioske, aivan tekojärven rannassa.

Kahvitaun jälkeen nautin edelleen tien MA-444 mutkista ja palaan sitten takaisin tielle A-357. Olen suunnitellut reitin tien MA-452 kautta, mitta tässä tiessä ei ole mitään hauskaa. Pitkät suorat vievät läpi oliivipuuviljelmien, ja on sadonkorjuuaika. Tiellä on paljon multaa traktorien renkaista. Kannattaa varmasti jatkaa El Kioskelta MA-444 tietä El Chorrón suuntaan ja sieltä edelleen teitä MA-226 ja A-343 Antequeraan, mutta se reitti on ihan oman tarinansa arvoinen.

Miksi tämä harrastusmuoto on minulle uusi? Vielä keväällä 2011 pel-

käsin korkeita paikkoja niin paljon, ettei minulla ollut mitään asiaa vuorille. Tuona keväänä olin ajamassa IBA SS 3000 Baltic ajoa kaverini kanssa. Ennen kuin saavuimme Stora Bælt -sil-lalle Tanskassa, minulla ei ollut aavistustakaan, miten korkea se on. Vapaa korkeus sillan alla on 65 metriä ja sillan kansi rakenteiden päällä huitelee noin 70 metrissä. Vertailun vuoksi Helsingin olympiastadionin tornin korkeus on 72 metriä. Kuka ajaisi moottoripyörällä stadionin tornin yli?

Ajaessani kohti sillan lalipistettä minut valtasi kauhu. Siirryin keskemälle, vasemmalla kais-talle, ja aloin rukoilla Jumalaa: "Herra, jos on sinun tahtosi, niin ota tämä pelko pois, Jeesuksen nimessä." Tätä rukousta toistaen pääsin kuin pääsinkin tämän ja vielä seuraavankin sillan, Öresundsbron, yli. Vasta puoli vuotta myöhemmin, kun olin seuraavan kerran joutunut vahingossa korkeaan paikkaan, huomasin, etten pelännyt enää. Rukoukseeni oli vastattu, olin vapaa! Uusi harrastus, vuorien valtaaminen moottoripyörällä saattoi alkaa.

Tapio "CityCowboy" Kyllönen

[WWW.MC-LIFESTYLE.COM](http://www.mc-lifestyle.com)

Tilaa kilpi haluamallasi muodolla ja logolla

www.emalikipi.fi

Moottoripyörällä Ukrainasta Suomeen

Elettiin heinäkuuta 2014. Euromaidanina tunnettu Ukrainan valtakumous muutama kuukausi aiemmin oli vapauttanut maata paljon ja allekirjoittaneen erään suomalaisen maa-firman kehitystehtävistä. Olin asunut yli vuoden Ukrainassa ja tutustunut sinä aikana tulevaan vaimooni. Nyt edessä häämötti epämääräisenä tulevaisuus ja ihan ensimmäisenä moottoripyörän haku-reissu Ukraina.

Improvisoitu korjauspakkamme Śląsko-Dąbrowskin silta Varsovassa, taustalla Puolan kuninkaiden linnan kompleksi.

Sinällään asiassa ei ollut mitään ihmeellistä. Olin ehtinyt ajaa pyörällä tuhansia ja tuhansia kilometrejä kymmenessä maassa Suomesta Unkariin ja Venäjältä Slovakiaan. Uutta tässä projektissa oli se, että nyt minulla on matkustaja, mun rakas Diana! Hyppäsimme koneeseen Helsingissä ja laskeudimme turvallisesti Kiovaan parin tunnin suoran lentomatkan päätteeksi. Siitä se alkoi. Lähdimme liikkeelle Kiovasta pyörä lastattuna ja täyteen tankattuna. Lähtiessä sai taas hieman ihmetellä, miten paljon tavaraa saakaan sidottua kiinni kaksipyöräiseen pikkunasiinaan. Heikoin lenkki oli pyörän akku. Yritimme metsästä Kiovasta uutta akkua, mutta turhaan: suurimmat myytävät akut ovat 18 mAh tavaraa. Kolmekymppistä patteria ei saanut mistään. Lähdimme sitten liikkeelle vanhalla akulla ja saavuimme yöllä Lviin. Aamulla työnsimme pyörän käyntiin ja jatkoimme kohti Puolan rajaa. Rajanylitys Ukrainasta Puo-

laan on oma juttunsa. Totean vain lyhyesti, että se oli mielenkiintoista, vaikka olisi ehkä voinut olla muutaman tunnin lyhyempi. Puola otti kuitenkin meidät vastaan eurooppalaisen asiallisesti. Puolalaisiksi ruoaksi sai ekana iltana riittää ikoniset McDonaldsin annokset Zamośćin rajakaupungissa. Sitten jatkoimme suorinta tietä kohti pääkaupunki Varsova.

Lopulta helppo korjaus

Edellisvuotinen matkani Vantaalta Kiovaan oli kestänyt kolmisen päivää. Paluu Kiovasta Suomeen vei meiltä kuusi päivää, ja suurimman kiitoksen siitä ansaitsee nimenomaan Varsova. Vietimme Puolan pääkaupungissa peräti kaksi yötä. Nähtävää ja koettavaa oli paljon kuninkaanlinnasta Stalinin lahjoittamaan neuvos-

totyylliseen pilvenpiirtäjän, joka palvelee nykyisin kulttuurin ja tieteen palatsina. Kiinnostava paikka oli myös Varsovan yliopiston kasvitieteellinen puutarha kirjaston katolla.

Yhdeksi merkittävimmistä kohteista jäi kuitenkin karu Śląsko-Dąbrowskin sillan ympäristö, jossa saimme viettää

neinä varsovalaisten motoristien käytöstä — he loistivat poissaolollaan. Kiovassa riittää, että pysähtyy edes hetkeksi, ja heti joku motoristi ilmestyy kuin puun takaa tarjoamaan apua. Varsovalaiset eivät tunnu välittävän, jatkavat vain tyyliä matkaansa pois näkyvistä. Pyörää ei siis saatu käyntiin ja piti keksiä jotakin. Onneksi sil-

Varsova, ensimmäinen aamu Pyhän Florianin kirkkomailla.

muutaman tunnin korjausapua odotellen. Auttamishaluisia ihmisiä oli kyllä paikalla. Silan alle jouduimme, kun yritimme taas työntää prätäkä käyntiin. Samalla ihmettelimme tyrmisty-

lan alla oli parkissa turistibusseja kuskeineen, joten emme olleet ihan tyhjän päällä. Auttajat ehtivät purkaa Guzzin muutamassa tunnissa melkein atomeiksi eh-

limitse paikalle hälyttämä Damian -niminen kaveri kysyi, mikä on tuo punainen nappula ohjaustangossa? Jep. Niin helposti voi pärrän korjaus joskus sujua: just press the button! Muistutin, että kun työnsimme Guzzia sillan alle, toinen kypärästämme jäi roikkumaan oikeaan peiliin, ja se todennäköisesti painoi tappokytintä. Siinä hässäkössä emme huomanneet sitä, emmekä tietenkään saaneet mottokaria käyntiin. Damian käytti ystävällisesti minut autollaan huoltoasemalla, josta sain ostettua apukaapelit. Sitten palasimme pyörän luo ja laitoimme sen kaapeleilla käyntiin. Damian hyvästeli meidät kohteliaasti ja jatkoi matkaansa — veljensä häihin!

Mielenkiintoisia tapaamisia

Seuraavaksi edessä oli kaunis Kaunas, Liettuan vanha pääkaupunki. Varsovasta matkaa sinne on rapiat 400 kilometriä Via Balticaa. Matkalta jäi mieleen tapaus huoltoasemalla — joita muuten on ripoteltu todella harvaan Liettuan kamaralle. Tankattuamme laadukasta liettualaista bensaa ja levähdettyämme hieman huomasimme erään pariskunnan saapuvan taukopaikalle pyörillään. Siis polkupyörillään! Keskustellessamme selvisi, että lady ja gentelman olivat kotoisin Itävallasta, josta olivat polkeneet Liettuaan Itä-Eu-

roopan halki. Veti hiljaisiksi; enää en kuvitellut olevani joku kovis. Pääsimme yöksi Riikaan ja sieltä jatkoimme seuraavana päivänä kohti Tallinnaa. Viron puolella päätimme kääntyä päätieltä sivuun. Noin sata kilometrin ennen Tallinnaa, Raplan maakunnassa, löysimme kivän paikan nimeltä Võerahansu Puhkemajad. Emäntä saapui juuri autollaan kyliltä, kun huomasimme meidät tontillaan. Hän kutsui meidät ehdottomasti sisään kahville, eikä millään suostunut ottamaan maksua. (Mäi-nittakoon, että yövyimme heillä, kun seuraavan kerran kävimme Virossa.) Tallinnan Raekoe plats tuli nähtyä nopeasti, ja sitten laiva toi meidät Helsinkiin. Kotona maistui uni, vaikka Diana väit-tikin oppineensa nukkumaan moottoripyörän kyydissä. Kaikki loppuu aikanaan, niin myös tämä viikon mittainen reissu. Vain parin päivän päässä oli tiedossa seuraava pyörämatka Kirjavankierros-rallin kautta Lappiin ja Norjanmeren rannalle Skibotniin. Mutta se on sitten ihan oma tarinansa.

Teksti: Vladimir Veltichtchev

Kuvat: Diana Gdeshinska ja Vladimir Veltichtchev

GOSPEL RIDERS

Tutustu uudistuneisiin
www.sivuihimme!

www.gospelriders.fi

AAA

www.veljeksetjarvela.fi

- Lippikset
- T-paidat
- Käsineet
- Työvaatteet
- Teollisuuspyyhkeet

Juha Järvelä
0400 580 209
Matti Järvelä
0400 849 752

Veljekset Järvelä Oy
- LAATUA, PALVELUA AITOA -

www.janlex.fi

MP

OLEMME MUKANA

5.-7.2.

Messukeskus Helsinki

Aikana, jolloin "ristin-usko" tuotiin Suomeen, oli Tammelan ylängöllä Torajärvellä paikka, jossa silloiset munkit ja papit julistivat kristin-uskoa kansalle. Paikka sijaitsi Pohjois-Hämeestä tulevan ratsutien varrella. Mäellä olevalle suurelle kivelle nousi pappi saarnaamaan ja mahdollisesti muutama kansalainen sai kasteenkin läheisen järven rannassa.

Tunnelma kuin silloin ennen

Kauniina elokuun aamuna 2015 kokoontui sekalainen joukko motoristeja eri puolilta Suomea aamukahville Mustialan kartanolle. Maukkaan aamupalan jälkeen järjestäydyimme lähtöön kohti Saarnakiveä, jonne kokoontuimme Jumalan kunniaksi. Aurinko paistoi, mutta emme vielä silloin tienneet, mitä Taivaan isällä oli meille näytettävänä. Hän oli varannut meille pienoisenäytelmän Golgatan tapahtumista kahdentuhannen vuoden takaa.

Ensin saimme nauttia luonnon kauneudesta ja lintujen laulusta järvellä. Tilaisuuden alussa huomasimme synkkien pilvien kasaantuvan, niin kuin tapahtui myös kaksituhatta vuotta sitten Jerusalemissa. Samoin kuin Jeesus rukoili yläsalissa ja nautti ehtoollisen opetuslasten kanssa, niin mekin saimme tehdä Saarnakivellä. Ukkonen alkoi jyristä, pilvet tummuivat ja vettä satoi.

MOTORISTIT SAARNAKIVELLÄ

Ehtoollista jakamassa rovasti Yrjö Niemi ja Hengen uudistus kirkossamme ry:n toiminnanjohtaja Marko Huhtala.

Välillä se muuttui jätäväksi raekuuroksi. Tilanne palautti mieleen kahdentuhannen vuoden takaiset tunnelmat, jolloin Jeesus huusi ristillä ja antoi henkensä meidän jokaisen puolesta. Tilaisuuden päättyessä alkoivat auringon säteet hiljalleen näkyä pilvien takaa. Kastunut motoristijoukkomme suuntasi askeleensa kohti moottoripyöriä. Käänsimme keulat kohti kylätaloa, jossa meille tarjottiin hyvää hirvisoppaa lisukkeineen, ja tietysti mukavaa yhdessäoloa.

Aina ajankohtainen sanoma

Saarnakiven tapahtuma puhutteli. Se toi elävästi mieleen Jeesuksen vangitsemisen, ristinkuoleman ja ylösnousemisen. Kaikki tämä tapahtui, että meillä olisi pääsy taivasten valtakuntaan ja iankaikkinen elämä Jeesuksen luona. Jeesus vei ryövärin ristiltä paratiisiin, ja niin hän vie meidätkin, kun uskomme häneen. Jeesus ilmestyi naisille haudalla, ja hän ilmestyy

meillekin, kun etsimme häntä. Jeesus rukoili opetuslasten puolesta, niin hän rukoilee nyt meidänkin puolestamme. Jeesus opetti opetuslapsiaan ja antoi ylösnous-tuaan heille käskyn: – Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun

opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen (Matt. 28:19). Kutsu opetuslapseuteen koskee myös meitä motoristeja. On hienoa kohdata muita motoristeja teillä, parkkipaikoilla ja muualla. Niille, jotka tahtovat tulla tuntemaan Jeesuksen omana Vapah-

tajanaan, hän lupaa: –Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka (Matt. 28:20). Jos tunnet vähänkin vetoa Jeesuksen puoleen, avaa sisimpäsi ja ota hänet vastaan.

Arto Hasari
GR Hämeenlinna

Meeri Ali-Lekkala (oikealla) toivotti halausten kera vieraat terveille metsäkirkkoon.

Gospel Riders moottoripyöräkerhon visio

"Jumalan sana ei tyhjänä palaa vaan täyttää tehtävän, jonka Jumala sille antaa." Jes. 55:11.

Motoristiraamattu on vaikuttanut syvästi ihmisten elämään vuosien varrella. Se on auttanut monia elämän kriiseissä ja jotkut ovat löytäneet sen kautta uskon Jeesukseen. Toivomme, että jokaisella motoristilla olisi käytettävissään tämä elämän manuaali.

Keräämme jälleen varoja uutta painosta varten. Lahjoituksia voi tehdä GR-kerhon raamattutilille:
Aito Säästöpankki FI83 4503 0010 2265 16

Valtakunnallisen keräyksen numero on POL-2015-6455. Lupa on voimassa 01.10.2015 - 30.09.2017 koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta.

Reijo Ruotsalaisen vauhdikas tarina
Välillä tuli kolhuja, lopulta särkyi sydän jonka korjaajaa oli vaikeampi löytää.

RAHAA, VALTAA, MAINETTA

Mafiapomo Michael Franzesella oli näitä kaikkia, sitten hän yllättäen jätti kaiken, kohtasi Jeesuksen, jäi eloon. Nyt hän on uusi ihminen - mies jolla on tärkeä tehtävä. 387 s.

32€

Tilaa ilmainen esite!
www.kkjm.net

Niilo Kuivalainen Oy

Viher- ja pihatöiden ammattilainen

Myös puiden hoito ja kaato

niilo.kuivalainen@pp.inet.fi

p. 0400 172 609

KKJMK
www.kkjm.net

Kristillinen Kirja- ja Musiikkikustannus
03 475 3030 tai 050-526 8398 kirjakauppa@kkjm.net

Juttan stoori

Huumehelvetistä Jumalan valtakunnan työhön

Kaksivuotiaana karkailin seimestä, kuusivuotiaana lastentarhasta. En tahtonut olla niissä, koska oli pakko toimia ryhmässä, olla samanlainen kuin muut. Sama jatkui kansakoulussa. Olin yksinäinen lapsi, joka ei osannut solmia ihmissuhteita. Äidillä ei ollut aikaa pitää minua sylissä. Isä taas hakkasi "kuin vierasta sikaa". Vanhemmat, upseeri ja opettaja olivat molemmat alkoholisteja.

Kaksitoistavuotiaana sammuin kotini pihalle keskellä päivää. Äiti kantoi kotiin, peitteli sänkyyn ja toi vuoteen viereen juotavaa. Kolmetoistavuotiaana tulin kotiin oltuani kaksi vuorokautta kaverin mökille bailaamassa. Isä hakkasi, koska oli ollut huolissaan, eikä osannut purkaa huoltaan muulla tavalla. Neljätoistavuotiaana olin poliisilaitoksella kuulusteltavana. Kasvoin naiseksi ja etsin rakkautta maailmasta. Sain kaksi lasta, joista en kyennyt huolehtimaan. Syvällä sisimmässäni uskoin, että lapsi parantaisi minut huumeriippuvuudestani, tapahtuisi ihmeperantuminen. Mutta kuinka olisin osannut antaa ja ottaa rakkautta vastaan, kun en ollut löytänyt rakkautta sisältäni?

Jokunen vuosi kului, kunnes huusin apua koko olemuksellani. Olin Tukholman lähiössä amfetamiiniluukuissa, joita pidin aarraittoina. Vuotta myöhemmin Kööpenhaminassa kuvioon tuli heroiini. Koin siihenastisen elämäni rakkauden: heroiinin, salakavalan paholaisen rakkauden. Se rakkaus tuhosi lisää; se tuhoaa kaiken eteensä tulevan, mikään ei enää tunnu miltään. Jäljelle jää tyhjä sielu, musta sydän.

Pimeyden maailmassa

Mietin, kuinka paljon olen saanut kokea tuota toisenlaista elämää. Il-

Jutta Mujunen vapautui huumehelvetistä.

man sitä en olisi minä. Jumala näki ennalta minun elämäni. Ensimmäisen uskonratkaisuni tein jo kolmetoistavuotiaana, ja enkelit ovat kulkeneet kanssani ja suojanneet minua. Jeesus ei hylännyt minua koskaan, vaikka minä käänsin hänelle selkäni. Minun matkani takaisin kesti 35 vuotta. Kaikki nuo vuodet etsin rakkautta. Ja rakkaus oli sisälläni. Jeesus Kristus asui sydämessäni ja asuu tänä päivänä. Enää en ihmettele, miksi hän säästi minut huumekuolemalta. Hänellä oli minulle toinen tehtävä. Minua tarvitaan Jumalan valtakunnan työssä. Jokaisen on kuljettava oma polkunsa, sillä ei hiuskaan putoa ihmisen päästä Jumalan siitä tietämättä.

En voi sanoin kuvata yksinäisyyttä ja epätoivoa joka oli sisälläni huume maailmassa. Näin äärimmäistä väkivaltaa. Näin pahuutta, jota ei voisi uskoa olevan ihmisessä. Hyvyyttä ja aitoa välittämistä näin harvoin. Sydämeni itki noina vuosikymmeninä. Olen itsekin tehnyt pahaa, mutta en ole koskaan halunnut tietoisesti vahingoittaa muita. Eksyin. Minut oli lapsesta pitäen opetettu uskomaan vain hyvään. Olin naiivi ja sinisilmäinen.

Paras ystävättäreni tapettiin raa'asti hänen ollessaan viisitoistavuotias. Itse olin tuolloin

neljätoista. Siitä alkoi väkivaltaisten kuolemien katkeamaton sarjan lähelläni. Kerran olin kuskina, kun etupenkin kaveri vetäisi puukolla takapenkin kaverilta kurkun auki. Onneksi tämä ei kuollut. Tekijä kuoli jo vuosia sitten. Kaikkea näkemääni en voi kertoa kuin Jumalalle.

Jumala ei tahdo että meitä sattuu. Hän ei tahdo ihmiselle pahaa vaan hyvää. Isä rakastaa jokaista lastaan. Kuljin ja elin maailmassa, jossa on elin maailmassa, jossa on toinen isäntä, sielunvihollinen, helvetin herra. Hän ei vahingoita fyysisesti vaan tahtoisi omakseen sielunne.

Narkomaanina ei ollut valinnanvaraa, oli pakko käyttää eläkkeeseen ja elää käyttääkseen. Monet ajattelevat että mitäs käytit huumeita. Ei ole oma valinta jäädä riippuvaiseksi. Se on sairaus joka syövyttää hapon lailla sielua ja sydäntä. Itkettää, niin kiihtollinen olen, että olen saanut tulla pois tuosta maailmasta, jossa moni kuolee liian nuorena. Olen elänyt elämää, joka on vain varjo oikeasta, todellisesta elämästä. Kuinka kovan hinnan joutui siitä elämän irvikuvasta maksavatkään: he maksavat siitä hengellään. Huumeriippuvuus hallitsee kaikkea tekemistä ja olemista. Se on sairaus, josta on erittäin vaikea toipua. Se on silti mahdollista.

Elämän suunta muuttuu

Minusta tuli kova. Suojelin sillä tavoin itseäni romahtamiselta. Joudutuani ensimmäistä kertaa vankilaan tapasin siellä pastorin, jolla oli palava usko Jumalaan. Olin silloin tilassa, jossa ensimmäistä kertaa kyseenalaistin Jumalan olemassaolon. Kyselin itseltäni, voiko pahuuden lisäksi olla hyvää. Tuo Jumalan mies auttoi minua uudelleen uskomaan. Se oli yö, jolloin murrui; itkin ja rukoulin. Itkin siitä ilosta että sain rukoilla. Alkoi matka kohti Jeesuksen syyliä. Tie oli pitkä, mutta löysin kotiini. Sielunhoitajani kysyi, onko paha koskaan päässyt sydämeeni asti. Pystyin vastamaan että ei ole, sydämeeni asti ei vihollinen koskaan päässyt. Sain löytää armon, suuren rakkauden, joka pyyhki pois kaikki pahat tekoni. Sain mahdollisuuden aloittaa puhtaalta pöydältä. Nyt saan kasvaa uutena luomuksena. Hän korjaa särkynyttä ruukkua pala palalta hellin käsin, jotka eivät koskaan satuta.

Rakkauden kaksoiskäskey on hyvä päämäärä: *Rakasta lähimmäistä niin kuin itseäsi* (Matt.21: 39) ja *Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi* (Matt 21:37). Olenko koskaan rakastanut lähimmäistäni pyyteettömästi? Olenko rakastanut itseäni koskaan? Olenko edes osannut rakastaa? Kuinka olisin osannut, särkynyt ihmisen kuva? Kuinkahan monta kertaa sieluni särkyi maailmassa kulkiessani, kuinka monta kertaa yritinkään korjata sitä omin voimin? Ei, en ole osannut rakastaa itseäni enkä lähimmäistäni.

Maailma antoi minulle surua, murhetta, tuskaa ja kärsimystä ilman toivoa. Kolme sanaa: usko, toivo ja rakkaus. Noilla sanoilla on minulle suuri merkitys tänä päivänä. Joka hetki saan eheytyä hellissä käsissä jotka kannattelevat minua. Opettelen kääntymään joka hetki Jeesuksen puoleen ja antamaan hänelle iloni ja suruni, murheeni ja riemuni — kaiken. Kaiken, mitä olen, opettelen antamaan Jeesukselle. Vain siten voin oppia rakastamaan itseäni ja muita.

Vapaaksi kuolemanpelosta

Nuorena juoksin ja juoksin, pysähtymättä. Pelkäsin kuolemaa. Pelkäsin, että aikani elää ja kokea kaikkea loppuu kesken. Pelkäsin, että jos pysähdyn, en enää pääse eteenpäin. Kuolema oli minulle kauhistus. En voinut ajatella sitä, saati sitten puhua siitä, vaikka koin väkivaltaa joka puolella. Aina kuullessani uudesta kuolemasta pel-

käsin yhä enemmän. Luulin, että löysin kovista huumeista pakotien kuolemalta. Tosiasiassa kuolema oli jokapäiväinen seuralaiseni. Jokainen piikki olisi voinut olla viimeinen. Maailma, jossa elin, oli tappava.

Tunteet se tappoikin minulta; mielikuvituksen ja ilon, naurun ja itkun. Ei ollut unelmia, ei huomista, vain karu todellisuus. On hirvittävää olla kova kuin kivi. Silloin ihminen on todella yksin ja se yksinäisyys on suurta kärsimystä. En edes ymmärtänyt, kuinka kova olen. Se harha, että olen pehmeä ja avoin, hallitsi minua vuosikaudet.

Mutta Jumala on saanut pehmittää minua. Olen saanut sydämen joka on lihaa. Tunnen, rakastan, itken, nauran. Uskallan unelmoida ja tuntea, antaa tunteiden viedä, sillä lepään Jeesuksen käsi varsilla. Enää ei tarvitse juosta, sillä hän on antanut minulle ikuisuuden. Saan levätä hänen sylissänsä pää hänen olkapäänsä vasten. Hän kannattelee minua silloin, kun en itse jaksa.

Kuolemanpelko on väistynyt. Nyt tunnen suurta ja ihmeellistä rauhaa sydämessäni. En ole ansainnut armoa, jonka Jeesus on minulle antanut, päinvastoin. Mus-timmallekin sydämelle, paatuneimmallekin ihmiselle, pahimmallekin rikolliselle — jokaiselle — on tarjolla se, mitä olen saanut kokea: Jeesus Kristus.

En voisi enää palata entiseen. Lopetin huumeiden käytön ennen uskonratkaisuani, mutta löydetyäni Jeesuksen koko elämäni muuttui. Tämä on sitä oikeaa elämää jota olen aina etsinyt. Vaikka vastoinkäymisiä on, kuljen turvallisissa käsissä.

Gospel Riders -motoristien parissa olen löytänyt yhteyden yli kirkkokuntarajojen. Olemme yhtä Kristuksen ruumista kaikki, moottori-pyöräkerho evankeliumin asialla!

Jutta Mujunen
Gospel Riders Tampere

Mikkelin
Hammaslääkärikeskus
... ja sinun on helppo hymyillä!

Yksi tie — En väg

25.6. - 15.7.2016

Kymmenet motoristit ottivat osaa viime vuoden 7xSF-ajoon heti sen alussa. Kaikkiaan mukana oli satoja motoristeja kolmiviikkoisen kampanjan aikana. Etukäteen ilmoittautuneille tarjotut ilmaiset bensat ja ruoat auttoivat varmasti monia tulemaan mukaan.

Olet ehkä törmännyt viime vuosien aikana jossain mutkassa tai paikassa aluksi oudolta tuntuneeseen koodiin 7xSF.

Tunnus on suomennettuna Seitsemän kertaa Suomi Finland. Se tarkoittaa Gospel Riders -moottoripyöräkerhon seitsemänä vuonna toistettavaa kampanjaa, jonka puitteissa kiertetään Suomea erityisessä tarkoituksessa. 7xSF-kampanjan sanoma on toisaalta ollut joka vuosi sama — kutsu Jeesuksen Kristuksen seuraamiseen — toisaalta joka vuodella on ollut oma teemansa tunnusväreineen. Tämän vuoden teema on Yksi tie — En väg ja tunnusväri on punainen. Jokainen vuosi on myös tuonut yhden uuden 7xSF-ryhmän kiertämään maata.

Joku on jo ehtinyt ihmetellä, miksi 7xSF-teema ilmoitetaan tänä vuonna sekä suomeksi että ruotsiksi. Syy on se, että tänä vuonna mukaan tulee myös yksi ruotsinkielinen ryhmä. Se kiertää ensisijaisesti maamme ruotsinkielistä rannikoseutua. Tänä viidentenä vuonna liikkeellä on siis kaikkiaan viisi ryhmää.

Juhannuksesta alkaen

Kaikkia 7xSF-ryhmiä yhdistävät yhteiset lähtö- ja paluutapahtumat. Ryhmät starttaavat tänä vuonna juhannuksena,

25.6., Iso Kirja-opistolta Keuruulta. Sieltä ne hajaantuvat omille tahoilleen. Yksi liikkuu perinteiseen tapaan pohjoisen paikkakunnilla aivan Lapin perukoita myöten. Muut liikkuvat etelämpänä ennalta laadittujen suunnitelmien mukaisesti. Tänäkin vuonna on tarkoitus pitää noin sadalla paikkakunnalla ulkoilmatapahtumia yhteistyössä seurakuntien ja muiden kristillisten

yhteisöjen kanssa. Monissa kaupungeissa ja paikoissa 7xSF-tapahtumasta on muodostunut jo miltei perinne. Myös ripari-, lastenleiri- ynnä muita vierailuja tulee olemaan ryhmien ohjelmassa.

7xSF 2016 päättyy perjantaina 15.7. GR-kerhon vuotuiseseen päätapahtumaan MOJ-meetingiin. Lyhenne tulee sanoista Message of Joy, Ilosanoma. Kaikille motoris-

teille avoin MOJ järjestetään tänä vuonna Tampereella. Lisätietoa löydät Gospel Riders -kerhon nettisivuilta.

Vain yksi tie?

Mikä se yksi tie sitten on? Kyse on hengellisestä todellisuudesta. Tuolla ulkona meille motoristeille on onneksi tarjolla monia erilaisia teitä ja reittejä. Hyvä niin,

onhan meillä erityyppisiä moottoripyöriäkin. Meillä on myös mieltymyksemme teiden, ajotapojen ja pyörätyyppien suhteen. Se on sitä motoristielämän rikkautta ja moninaisuutta.

Mitä tulee elämän ja ihmisyyden perimmäisiin kysymyksiin, teitä on loppujen lopuksi vain yksi. Tai oikeastaan kaksi, mutta vain yksi sellainen, jollaista jokainen motoristi haluaisi loppujen lopuksi ajaa ainakin sen viimeisen etapin. Se tie vie nimittäin ikuisen elämään ja hyvinvyyteen. Sille tielle ohjaa yksi nimi: Jeesus Kristus. Hän on se Yksi tie — En väg.

Yhdelle tielle — ainoalle elämän tielle — kannattaa suunnata hyvissä ajoin, ettei myöhästy. 7xSF-tapahtumia järjestetään sitä varten, että mahdollisimman moni löytäisi reitin tälle tielle.

PeeTee Juntumaa

GOSPEL RIDERS -ALUETOIMINTA

YHTEYSTIEDOT

Puheenjohtaja

Tapio "CityCowboy" Kyllönen, 0400 262 016, tapio.kyllonen@gospelriders.fi

Varapuheenjohtaja

Helmer Kuusimäki, 040 702 5804, vice.president@gospelriders.fi

Jäsenvastaava

Pekka "Vespa" Vesamäki, 0400 734 240, jaskenkirjuri@gospelriders.fi

Taloustavastaava

Pertti "Jawa" Kiukainen, 050 524 2462, pertti.kiukainen@gospelriders.fi

Mediavastaava

Reijo Ruotsalainen, 0400 562088, reijo.ruotsalainen@gospelriders.fi

Aluevastaavat

Botnia (Kokkola, Ylivieska ja Pietarsaari)

Seppo Kauppinen, 050 546 0155, botnia@gospelriders.fi, Timo Qvist, Ylivieskan alue, 044 3230911, qvistet@gmail.com

Jens Sjöling, Pietarsaaren alue, 050 505 3502, jens.sjolind@multi.fi

Espoo

Sonja Hellén-Nieminen, 040 543 0608, sonja.hellen-nieminen@gospelriders.fi, espoo@gospelriders.fi

Etelä-Pohjanmaa

Timo Nikko, 040 588 9534, vaasa@gospelriders.fi

Helsinki

Hannu Häivölä, 050 636 76, helsinki@gospelriders.fi

Hyvinkää

hyvinkaa@gospelriders.fi

Hämeenlinna

Arto Hasari, 044 213 1715, hameenlinna@gospelriders.fi

Itä-Suomi

Tiina ja Kari Seitoja, 050 352 4805, tiina.seitoja@gospelriders.fi

Jyväskylä

Kimmo Lahtinen, 040 537 8132, jyvaskyla@gospelriders.fi

Kaakko (Kouvola, Kotka)

Jukka Parkkinen, Kouvolan alue, 044 045 1001, kaakko@gospelriders.fi, Aki Nokelainen, Kotkan alue, 050 535 4068, kotka@gospelriders.fi

Kainuu

Jani Suontausta, 044 966 5627, kainuu@gospelriders.fi

Keuruu

keuruu@gospelriders.fi

Lahti

PeeTee Juntumaa, 041 430 3000, ptjuntumaa@gmail.com

Lapland

Petri Aaltio, 040 719 5160, lapland@gospelriders.fi

Lännetie (Lohja)

Ari Maaranen, 041 504 4523, lohja@gospelriders.fi

Mikkeli

Jukka Ikonen, 050 584 2857, mikkeli@gospelriders.fi

Oulun seutu

Jomppe Laitala, 040 512 3613, jorma.laitala@gospelriders.fi, oulu@gospelriders.fi

Pohjois-Karjala

Veli-Matti "Veltsu" Raninen, 040 864 4861, pohjois-karjala@gospelriders.fi

Raasepori

Kaj Klinga, 050 598 2733, raasepori@gospelriders.fi

Satakunta (Pori)

Minna Järvinen (tiedottaja), 0400 719 536, satakunta@gospelriders.fi

Savo (Pohjois-Savo)

Martti Olsen, 040 839 3615, pohjois.savo@gospelriders.fi

Tampere

Pekka "Vespa" Vesamäki, 0400 734 240, pekka.vesamaki@gospelriders.fi

Turku

Arto Koivukoski, 050 514 6761, turku@gospelriders.fi, arto.koivukoski@gospelriders.fi

Viitasaari

Jarmo Markkanen, 045 889 4284, viitasaari@gospelriders.fi

GR Jerusalem

jerusalem@gospelriders.fi

GR Estonia

info@gospelriders.ee

GR Espanja

Juan Garcia Martinez, president, info@yosamotor.com

LIITY MUKAAN:

Nettisivun kautta www.gospelriders.fi tai olemalla yhteydessä aluevastaaviin tai jäsenistöön.